

ฐานข้อมูลความหลากหลายของฟาร์มในสหรัฐอเมริกา

เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๐ หน่วยงานบริการวิจัยทางเศรษฐกิจ Economic Research Service : ERS) ของกระทรวงเกษตรแห่งสหรัฐอเมริกา (U.S Department of Agriculture : USDA) ได้เผยแพร่รายงานความหลากหลายของฟาร์มในสหรัฐฯ (America's Divers Family Farms: 2018 Edition) ซึ่งเป็นการจำแนกหรือแยกประเภทฟาร์มให้เป็นหมวดหมู่โดยพิจารณาจากพื้นฐานของรายได้ประจำปีของฟาร์ม อาชีพหลักของผู้ประกอบการ และกรรมสิทธิ์ในฟาร์มของคนในครอบครัว/นอกครอบครัว เพื่อความเข้าใจ เกี่ยวกับสภาพของเกษตรกรของสหรัฐอเมริกาในภาพรวมได้ดียิ่งขึ้น

การจำแนกประเภทฟาร์มมุ่งเน้นไปที่ “ฟาร์มของครอบครัว” (family farm) หรือ ฟาร์มที่ธุรกิจส่วนใหญ่ เป็นของผู้ประกอบการและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการ สำหรับคำว่า “ฟาร์ม” ตามคำจำกัดความของ USDA ERS หมายถึง สถานที่ใดๆ ที่ผลิตและจำหน่าย หรือ ปกติจะมีการผลิตและจำหน่ายสินค้าเกษตรเป็นมูลค่าอย่างน้อย ปีละ ๑,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ โดย USDA ใช้พื้นที่ปลูกพืชและจำนวนปศุสัตว์ในการคำนวณรายได้จากการผลิตและจำหน่ายผลผลิตตามปกติเพื่อนำไปกำหนดขนาดฟาร์มซึ่งกำหนดตามรายได้เงินสดขั้นต้น (Gross Cash Farm Income : GCFI) ซึ่งได้มาจากการขายพืชผลและปศุสัตว์ รวมถึงเงินที่ได้รับจากรัฐบาลและรายได้อื่น ที่เกี่ยวข้องกับ ฟาร์ม รวมถึงรายได้ค่าจ้างจากการผลิตแบบมีสัญญา

รายงานความแตกต่างระหว่างฟาร์มแต่ละประเภทในรายงานนี้ใช้ฐานข้อมูลปี ๒๕๖๐ ของหน่วยงานสำรวจ การจัดการทรัพยากรการเกษตร (Agricultural Resource Management Survey : ARMS) และการสำรวจ ประจำปีของหน่วยงานบริการสถิติการเกษตรแห่งชาติ และหน่วยงาน ERS สรุปผลการวิเคราะห์เป็นการอนุมานจาก ตัวอย่างประมาณ ๒๑,๐๐๐ ฟาร์ม โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

การจำแนกประเภทฟาร์ม

ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ฟาร์มในสหรัฐอเมริกาสามารถแยกได้ออกเป็น ๔ ประเภทหลัก ได้แก่

๑. **ฟาร์มครอบครัวขนาดเล็ก** เป็นฟาร์มฟาร์มส่วนใหญ่ของสหรัฐฯ ที่มีรายได้ต่ำกว่า ๓๕๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ ต่อปี โดยคิดเป็นร้อยละ ๘๘.๙ ของฟาร์มทั่วประเทศ โดยร้อยละ ๔๐ เป็นฟาร์มที่ผู้ประกอบการมีอาชีพเสริมนอกฟาร์ม

๒. **ฟาร์มครอบครัวขนาดกลาง** มีรายได้ตั้งแต่ ๓๕๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ แต่ไม่ถึง ๑ ล้านเหรียญสหรัฐ คิดเป็นร้อยละ ๖.๓

๓. **ฟาร์มครอบครัวขนาดใหญ่** มีรายได้ตั้งแต่ ๑ ล้านเหรียญสหรัฐ ขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ ๒.๘ ของฟาร์ม ครอบครัวทั้งหมด

๔. **ฟาร์มที่ไม่เป็นฟาร์มครอบครัว** ซึ่งเป็นฟาร์มที่ผู้ประกอบการและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการไม่ได้ เป็นเจ้าของธุรกิจส่วนใหญ่ของฟาร์ม มีประมาณร้อยละ ๒.๒ ดังรายละเอียดที่ปรากฏในตารางต่อไปนี้

ประเภทฟาร์ม	รายได้ (เหรียญสหรัฐ)	จำนวนฟาร์ม	% ของฟาร์ม ทั้งหมดในสหรัฐฯ
ฟาร์มครอบครัวขนาดเล็ก ➤ เกษียณอายุ ^๑ ➤ มีอาชีพนอกฟาร์ม ^๒ ➤ มีอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก ^๓ <ul style="list-style-type: none"> ● รายได้จากการขายน้อย ● รายได้จากการขายปานกลาง 	น้อยกว่า ๓๕๐,๐๐๐ ไม่ระบุ ไม่ระบุ น้อยกว่า ๑๕๐,๐๐๐ ๑๕๐,๐๐๐ - ๓๔๙,๙๙๙	๒๑๘,๒๐๔ ๘๓๑,๗๙๑ ๖๔๖,๔๐๗ ๑๑๕,๕๑๘	๑๐.๗ ๔๐.๘ ๓๑.๗ ๕.๗
ฟาร์มครอบครัวขนาดกลาง	๓๕๐,๐๐๐ - ๙๙๙,๙๙๙	๑๒๗,๘๖๒	๖.๓
ฟาร์มครอบครัวขนาดใหญ่ ➤ ฟาร์มครอบครัวขนาดใหญ่ ➤ ฟาร์มครอบครัวขนาดใหญ่มาก	๑,๐๐๐,๐๐๐ ขึ้นไป ๑,๐๐๐,๐๐๐ - ๔,๙๙๙,๙๙๙ ๕,๐๐๐,๐๐๐ ขึ้นไป	๕๐,๕๙๘ ๕,๘๗๒	๒.๕ ๐.๓
ฟาร์มที่ไม่ใช่ฟาร์มครอบครัว^๔	ไม่ระบุ	๔๔,๐๑๐	๒.๒

การทำฟาร์ม ผลผลิต และพื้นที่ปลูก

- ฟาร์มส่วนใหญ่ในสหรัฐฯ เป็นฟาร์มขนาดเล็ก ซึ่งมีสัดส่วนพื้นที่ถือครองร้อยละ ๕๒ ของพื้นที่ทำฟาร์มทั้งหมดในสหรัฐฯ แต่มีสัดส่วนมูลค่าของผลผลิตเพียงร้อยละ ๒๖ ของทั้งหมด
- ฟาร์มขนาดใหญ่มีสัดส่วนของมูลค่าผลผลิตมากที่สุดร้อยละ ๓๙ ของทั้งหมด
- ฟาร์มขนาดอื่นๆ มีจำนวนฟาร์มรวมทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ ๙๘ และได้ผลผลิตมูลค่ารวมคิดเป็นร้อยละ ๘๗ ของผลผลิตทั้งหมด
- ฟาร์มที่ไม่เป็นฟาร์มครอบครัวมีพื้นที่ร้อยละ ๒ ได้ผลผลิตร้อยละ ๑๓ โดยร้อยละ ๑๕ ของฟาร์มที่ไม่เป็นฟาร์มครอบครัวมีรายได้ตั้งแต่ ๑ ล้านเหรียญสหรัฐ หรือมากกว่า และได้ผลผลิตทั้งหมดร้อยละ ๘๙ ของฟาร์มประเภทนี้ ตัวอย่างของฟาร์มที่ไม่เป็นครอบครัว ได้แก่ การมีหุ้นส่วนกับผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับครอบครัว บริษัทจำกัดขนาดเล็ก ฟาร์มที่จ้างผู้ดำเนินการที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเจ้าของฟาร์ม (เช่น contract farming) ฟาร์มที่ไม่เป็นฟาร์มครอบครัว และบริษัทมหาชนซึ่งจำนวนน้อยมาก

^๑ ฟาร์มเกษียณอายุ หมายถึง ฟาร์มที่ผู้ประกอบการหลักแจ้งว่าเกษียณแล้ว แต่จะยังคงทำฟาร์มขนาดเล็กอยู่

^๒ ฟาร์มที่มีอาชีพนอกฟาร์ม เป็นฟาร์มที่ผู้ประกอบการหลักมีการประกอบอาชีพอื่นนอกเหนือจากการทำฟาร์ม

^๓ ฟาร์มที่มีอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก เป็นฟาร์มที่มีผู้ประกอบการหลักทำการเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลัก

^๔ ฟาร์มที่ไม่ใช่ครอบครัว ฟาร์มที่ผู้ประกอบการและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการไม่ได้เป็นเจ้าของธุรกิจส่วนใหญ่ของฟาร์ม

ผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญจากฟาร์มขนาดต่างๆ

ฟาร์มขนาดใหญ่มีบทบาทในการผลิตสินค้าประเภท โคนม พีชมูลค่าสูง (ผัก ผลไม้ ถั่วต่างๆ) ัญพืชและถั่วเหลือง และวัวเนื้อ ในขณะที่ฟาร์มขนาดเล็กมีบทบาทในการผลิตวัวเนื้อ สัตว์ปีก และหญ้าฟางอาหารสัตว์ (hay) โดยรายละเอียดปรากฏในตาราง ต่อไปนี้

ผลผลิตทางการเกษตร	ประเภทฟาร์ม	สัดส่วนของผลผลิตต่อทั้งประเทศ	หมายเหตุ
โคนม	ขนาดใหญ่	๒/๓	
พีชมูลค่าสูง (ผัก ผลไม้ nut)	ขนาดใหญ่	๑/๒	
ฝ้าย	ขนาดกลางและขนาดใหญ่	๘๕%	๑/๒ จากฟาร์มขนาดใหญ่ ๑/๓ จากฟาร์มขนาดกลาง
ธัญพืชและถั่วเหลือง	ขนาดกลางและขนาดใหญ่	๑/๓	
วัวเนื้อ	ขนาดเล็กและขนาดใหญ่	๖๐%	โดยปกติฟาร์มขนาดเล็กทำฟาร์มเลี้ยงสัตว์ ในขณะที่ฟาร์มขนาดใหญ่ส่วนใหญ่ทำธุรกิจอาหารเลี้ยงสัตว์
สัตว์ปีก (เนื้อ)	ขนาดเล็ก	๖๐%	ส่วนมากผลิตภายใต้สัญญาการผลิต (production contracts)
หญ้า hay	ขนาดเล็ก	๗๖%	

การผลิตเกษตรพันธสัญญา (contracts)

การผลิตเกษตรพันธสัญญา มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการความเสี่ยงด้านราคาและผลผลิต เพื่อจัดหาผลผลิตที่มีคุณภาพที่กำหนด เพื่อให้เกษตรกรมั่นใจว่ามีผู้รับซื้อสินค้าอย่างแน่นอน และผู้ซื้อมั่นใจว่าจะมีวัตถุดิบหมุนเวียนเข้ามาอย่างสม่ำเสมอในธุรกิจ

- **สินค้าที่ผลิตภายใต้พันธสัญญา** รายงานระบุว่า ๑ ใน ๓ ของผลผลิตจากฟาร์มในสหรัฐฯ เป็นการผลิตภายใต้การเกษตรพันธสัญญา ทั้งนี้ สัตว์ปีก ยาสูบ หัวผักกาดน้ำตาล (sugar beet) และสุกร มีการผลิตภายใต้สัญญาการผลิตมากที่สุด ในปี ๒๕๖๐ มีมูลค่าคิดเป็นร้อยละ ๙๐, ๙๐, ๘๙ และ ๖๓ ของผลผลิตทั้งหมดตามลำดับ โดยยาสูบมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นแบบก้าวกระโดดเป็นร้อยละ ๙๐ ในปี ๒๕๖๐ จากปี ๒๕๔๙/๕๐ ในขณะที่สุกรเพิ่มขึ้นหนึ่งเท่าตัว ทั้งนี้ สินค้าเกษตรที่มีการผลิตภายใต้พันธสัญญาน้อยที่สุดได้แก่ ข้าวสาลี ถั่วเหลือง และข้าวโพด

- ประเภทของพันธสัญญา มี ๒ ประเภท ประกอบด้วย

(๑) **พันธสัญญาการตลาด (marketing contract)** กรรมสิทธิ์ในสินค้ายังคงเป็นของเกษตรกรระหว่างการผลิต ข้อกำหนดในสัญญาก่อนการเก็บเกี่ยว ได้แก่ กำหนดราคา คุณภาพ/ปริมาณ (หรือสูตรการกำหนดราคา) ของผลิตภัณฑ์ และกำหนดการส่งมอบ โดยคู่สัญญา (contractor) มีส่วนร่วมในการผลิตมีน้อยมาก พันธสัญญาประเภทนี้มักใช้กับฟาร์มที่ปลูกพืช เช่น ยาสูบ หัวผักกาดน้ำตาล ถั่วลิสง ผลไม้ และผัก ตามลำดับ

(๒) **พันธสัญญาการผลิต (production contract)** contractor มักจะเป็นเจ้าของสินค้าในระหว่างการผลิต และเกษตรกรจะได้รับค่าจ้างในการผลิต สัญญาจะระบุความรับผิดชอบของเกษตรกรและผู้จ้างในเรื่องปัจจัยการผลิตและวิธีการผลิต ผู้จ้างมักจะเป็นผู้จัดการปัจจัยการผลิตและบริการเฉพาะด้าน แนวทางการผลิต และคำแนะนำทางเทคนิค พันธสัญญาประเภทนี้มักใช้กับฟาร์มปศุสัตว์ ได้แก่ สัตว์ปีก (ไก่เนื้อ ไก่ไข่) สุกร และปศุสัตว์ ตามลำดับ

ทั้งนี้ ประมาณร้อยละ ๘ ของฟาร์มทั้งหมดในสหรัฐฯ ผลิตภายใต้สัญญา และร้อยละ ๘๓ เป็นฟาร์มครอบครัว โดยฟาร์มขนาดเล็กผลิตภายใต้พันธสัญญามากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๕๔ แต่อย่างไรก็ตาม ผลผลิตภายใต้สัญญาส่วนใหญ่มาจากฟาร์มครอบครัวขนาดใหญ่ คิดเป็นร้อยละ ๓๖ ของผลผลิตภายใต้พันธสัญญาทั้งหมด

ประสิทธิภาพดำเนินงานทางการเงิน

ผลการดำเนินงานทางการเงินของฟาร์มมีความแตกต่างกันตามขนาด ฟาร์มขนาดเล็กส่วนใหญ่ (ประมาณร้อยละ ๕๐ - ๗๕) มีผลกำไรจากการดำเนินงาน (Operating Profit Margin : OPM) ที่มีความเสี่ยงที่สูงที่จะเกิดปัญหาทางการเงิน อย่างไรก็ตาม ฟาร์มขนาดเล็กจำนวนมากที่ไม่ถือว่ารายได้จากฟาร์ม (ซึ่งน้อยมากหรือไม่มีเลย) เป็นรายได้หลัก โดยมีแหล่งรายได้หลักจากนอกฟาร์มซึ่งไม่ได้นำมาคำนวณ OPM

สำหรับฟาร์มขนาดกลาง ขนาดใหญ่ และใหญ่มาก ส่วนใหญ่ (ประมาณร้อยละ ๓๗ - ๔๕) มีความเสี่ยงทางการเงินน้อยกว่า อย่างไรก็ตาม เมื่อราคาสินค้าตกต่ำ จะส่งผลให้ OPM ของฟาร์มขนาดกลาง ขนาดใหญ่ และขนาดใหญ่ลดลงอย่างมาก โดยเฉพาะฟาร์มที่ผลิตพืชไร่ (เช่น ข้าวโพด ถั่วเหลือง ถั่วเหลือง ข้าวสาลี) หรือผลิตภัณฑ์นม ในขณะที่ฟาร์มขนาดเล็กจะไม่มีผลกระทบมากนักจากราคาสินค้าตกต่ำ เนื่องจากส่วนใหญ่ผลิตภายใต้สัญญา

รายได้ครัวเรือนและฐานะทางการเงินของผู้ประกอบการเกษตร

- **ฐานะทางการเงิน** ครัวเรือนเกษตรกรในสหรัฐฯ โดยทั่วไปถือได้ว่าไม่ใช่ผู้มีรายได้ต่ำหรือมีฐานะความมั่งคั่ง (wealth) ต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับครัวเรือนทั้งหมดในสหรัฐฯ ประมาณร้อยละ ๕๙ ของครัวเรือนเกษตรกรมีรายได้เท่ากับหรือสูงกว่ารายได้เฉลี่ยของครัวเรือนทั่วไป ทั้งนี้ ๕ ใน ๗ ของครัวเรือนเกษตรกรมีรายได้เฉลี่ยสูงกว่ารายได้เฉลี่ยของครัวเรือนทั่วไปในสหรัฐฯ และครัวเรือนที่มีธุรกิจเป็นของตนเอง (self-employed) ทั้งนี้ มีเพียงร้อยละ ๔ ของครัวเรือนเกษตรกรที่ฐานะความมั่งคั่งต่ำกว่าครัวเรือนทั่วไปของสหรัฐฯ ส่วนใหญ่เป็นฟาร์มขนาดเล็กทั้ง ๔ ประเภท ได้แก่ ฟาร์มที่เกษียณ ฟาร์มที่มีรายได้นอกฟาร์ม ฟาร์มที่มียอดขายสินค้าเกษตรน้อยและปานกลาง ซึ่งส่วนใหญ่มักมีรายงาการขาดทุนจากการทำฟาร์ม

- **รายได้ครัวเรือน** รายได้ทั้งหมด (ทั้งในและนอกฟาร์ม) ต่อครัวเรือนของฟาร์มทุกขนาดเฉลี่ยอยู่ที่ ๑๑๓,๔๙๔ เหรียญสหรัฐฯ ในขณะที่ฟาร์มขนาดใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนต่อปีสูงที่สุดที่ ๕๓๔,๘๘๔ เหรียญสหรัฐฯ รองลงมาเป็นฟาร์มขนาดกลางเฉลี่ยที่ ๒๐๐,๐๔๐ เหรียญสหรัฐฯ ฟาร์มที่มีรายได้นอกเกษตรเฉลี่ยอยู่ที่ ๑๑๔,๑๕๒ เหรียญสหรัฐฯ ฟาร์มที่มีรายได้หลักจากการเกษตรเฉลี่ยที่ ๑๑๔,๑๑๖ เหรียญสหรัฐฯ ตามลำดับ ในขณะที่ครัวเรือนฟาร์มเกษียณ (ร้อยละ ๕๕.๖) มีรายได้ต่ำสุดที่ ๖๗,๓๘๔ เหรียญสหรัฐฯ

รูปแบบฟาร์มในทางกฎหมาย

การดำเนินกิจการฟาร์มครอบครัวรูปแบบที่พบมากที่สุด คือ การดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาหรือครอบครัวเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียว ซึ่งมีประมาณร้อยละ ๘๘ ของฟาร์มครอบครัวทั้งหมด หรือคิดเป็นร้อยละ ๕๙ ของมูลค่าผลผลิตทั้งหมดของฟาร์มครอบครัว โดยในจำนวนมูลค่าผลผลิตนี้ ประมาณร้อยละ ๗๖ เป็นฟาร์มขนาดเล็ก ร้อยละ ๗๐ เป็นฟาร์มขนาดกลาง สำหรับฟาร์มที่ดำเนินการในรูปแบบบริษัทมีน้อยมาก คือ มีประมาณร้อยละ ๒ ของฟาร์มครอบครัวทั้งหมด คิดเป็นมูลค่าผลิตร้อยละ ๑๐ ของมูลค่าผลผลิตทางการเกษตรในปี ๒๕๖๐ ทั้งนี้ การดำเนินการในรูปแบบบริษัทจะต้องเสียภาษีรายได้นิติบุคคล และผู้ถือหุ้นที่ได้รับเงินปันผลจะต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาซึ่งถือเป็นการจ่ายภาษีซ้ำซ้อน ดังนั้น ฟาร์มส่วนใหญ่ (ประมาณร้อยละ ๘๗) จึงมักดำเนินการในรูปแบบเจ้าของคนเดียวหรือหุ้นส่วน หรือบริษัทภายใต้ Subchapter S (มีผู้ถือหุ้นไม่เกิน ๑๐๐ คน) เพื่อที่จะได้สิทธิ์ในการเสียภาษีรายได้บุคคลธรรมดาเพียงอย่างเดียว

การจ่ายเงินอุดหนุนและการประกันภัยพืชผลของรัฐบาลกลาง

- **โปรแกรมสนับสนุนผลผลิตพืช** เน้นการช่วยเหลือผลผลิตทางการเกษตรบางชนิดที่สมควรได้รับการสนับสนุนโดยพิจารณาจากพื้นที่เพาะปลูกทั้งในปัจจุบันและในอดีต ในปี ๒๕๖๐ รัฐบาลได้จัดสรรเงิน ร้อยละ ๗๕ ให้แก่ฟาร์มขนาดเล็กที่จำหน่ายผลผลิตได้ปานกลาง ฟาร์มขนาดกลาง และฟาร์มขนาดใหญ่ซึ่งมีประวัติการผลิตพืชในโครงการในสัดส่วนมากที่สุด โดยการจ่ายเงินสนับสนุนตามโปรแกรมนี้อาจไม่เกิน ๑๒๕,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ ต่อปีต่อบุคคล หรือนิติบุคคล

- **เงินสนับสนุนเพื่อการอนุรักษ์ที่ดินทำกิน** ร้อยละ ๓๔ จัดสรรให้แก่ฟาร์มครอบครัวขนาดใหญ่ ร้อยละ ๒๙ จัดสรรให้แก่ฟาร์มขนาดกลาง และร้อยละ ๓๓ จัดสรรให้แก่ฟาร์มขนาดเล็ก ซึ่งโครงการนี้เน้นในเรื่องสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับที่ดินสำหรับการผลิตพืชและเลี้ยงสัตว์

- **เงินสนับสนุนโครงการสำรองเพื่อการอนุรักษ์ของกระทรวงเกษตรสหรัฐฯ** เป็นการจ่ายเงินชดเชยเพื่อถ่วงพื้นที่ที่มีความอ่อนไหวต่อสิ่งแวดล้อมออกจากพื้นที่การผลิต โดยจัดสรรเงินสนับสนุนร้อยละ ๗๓ ให้แก่ฟาร์มขนาดเล็กที่เกษียณ ฟาร์มที่มีอาชีพนอกฟาร์ม และฟาร์มที่มีการจำหน่ายผลผลิตน้อย ซึ่งถือเป็นฟาร์มที่รายได้หลักของครัวเรือนไม่ได้มาจากการจำหน่ายผลผลิตในฟาร์ม

- **ร้อยละ ๗๐ ของฟาร์มทั้งหมดไม่ได้รับเงินสนับสนุนเกี่ยวกับการเกษตรจากรัฐบาล**

- **การชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากการประกันภัยพืชผลของรัฐบาลกลางตามสัดส่วนของพื้นที่เก็บเกี่ยว** ฟาร์มขนาดกลางและขนาดใหญ่ ได้รับการชดเชยค่าเสียหายร้อยละ ๖๘ ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ ๕๙ ของพื้นที่เก็บเกี่ยวทั้งหมด สะท้อนให้เห็นถึงการมีส่วนร่วมสูงในการประกันพืชผลของรัฐบาลกลาง โดยประมาณ ๒ ใน ๓ ของฟาร์มขนาดกลาง และ ๓ ใน ๔ ฟาร์มขนาดใหญ่ มีส่วนร่วมในการประกันพืชผล ในขณะที่ ๑ ใน ๖ ของฟาร์มทั้งหมดในสหรัฐฯ มีส่วนร่วมการประกันภัยพืชผลของรัฐบาลกลาง

- **ฟาร์มผลิตธัญพืชและพืชน้ำมัน** (พืชที่ฟาร์มขนาดกลางและขนาดใหญ่ปลูกมากที่สุด) เข้าร่วมโครงการประกันภัยพืชผลของรัฐบาลกลางคิดเป็นร้อยละ ๕๗% ของผู้เข้าร่วมโครงการทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ ๖๓% ของพื้นที่เก็บเกี่ยว

บทสรุปและผลกระทบ

- การทำฟาร์มในสหรัฐฯ ยังคงเป็นธุรกิจของครอบครัว คิดเป็นร้อยละ ๘๐ โดยมีผลผลิตคิดเป็นร้อยละ ๘๗ ของผลผลิตทั้งหมด

- ฟาร์มครอบครัวขนาดเล็กคิดเป็นร้อยละ ๘๙ ของจำนวนฟาร์มทั้งหมด และถือครองพื้นที่ดำเนินการมากกว่าครึ่งหนึ่งของพื้นที่เพาะปลูกทั้งหมด แต่ได้ผลผลิตเพียงร้อยละ ๒๖ โดยผลผลิตร้อยละ ๓๙ ของผลผลิตทั้งหมดมาจากฟาร์มของครอบครัวขนาดใหญ่ ถึงแม้ว่าฟาร์มขนาดเล็กมีส่วนการผลิตสัตว์ปีกและหญ้าอาหารสัตว์มากกว่าครึ่ง

- ๑ ใน ๓ ของผลผลิตทางการเกษตรของสหรัฐฯ เป็นการผลิตภายใต้เกษตรพันธสัญญา ซึ่งแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ (๑) สัญญาแบบ production contracts ส่วนใหญ่ดำเนินการในฟาร์มสัตว์ปีก/ไข่ และสุกร และเกือบ ๑ ใน ๓ ของการผลิตในฟาร์มปศุสัตว์ (๒) สัญญาแบบ marketing contract ซึ่งส่วนใหญ่ดำเนินการในฟาร์มเพาะปลูกพืช โดยประมาณร้อยละ ๙๐ ของการผลิตยาสูบ และหัวผักกาดน้ำตาล (sugar beet) อยู่ภายใต้สัญญาการตลาดในปี ๒๕๖๐

- อัตรากำไรจากการดำเนินงาน (OPM) ประมาณร้อยละ ๕๐-๗๕ ของฟาร์มขนาดเล็กมีความเสี่ยงสูงต่อปัญหาทางการเงิน (OPM น้อยกว่า ๑๐%) ในขณะที่ร้อยละ ๒๕-๔๒ ของฟาร์มขนาดกลางและฟาร์มขนาดใหญ่มีความเสี่ยงสูงต่อปัญหาทางการเงิน อย่างไรก็ตาม ฟาร์มขนาดเล็กจำนวนมากที่มีความเสี่ยงต่ำ โดยมี OPM มากกว่าร้อยละ ๒๕ เช่นเดียวกับอีกร้อยละ ๓๖ ของฟาร์มขนาดกลางขนาดใหญ่และฟาร์มขนาดใหญ่มาก นอกจากนี้ ฟาร์มขนาดกลาง ขนาดใหญ่และขนาดใหญ่มากมักจะได้รับผลกระทบมากจากราคาสินค้าตกต่ำ โดยทำให้สัดส่วนของ OPM ลดลงมากหากราคาสินค้าลดลงอย่างรุนแรง

- คริวเรือนเกษตรโดยทั่วไปส่วนใหญ่มีรายได้หรือมีฐานะความมั่งคั่งสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ยทั่วไป โดยประมาณร้อยละ ๔๑ ของคริวเรือนเกษตรกรรมมีรายได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยคริวเรือนทั่วไปในสหรัฐฯ และเพียงร้อยละ ๔ มีความฐานะความมั่งคั่งน้อยกว่าค่าเฉลี่ยของสหรัฐฯ ทั้งนี้ คริวเรือนของฟาร์มขนาดเล็กพึ่งพาแหล่งรายได้นอกภาคเกษตรเป็นอย่างมาก ดังนั้น นโยบายเศรษฐกิจทั่วไป เช่น นโยบายภาษี หรือนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจจึงมีความสำคัญต่อฟาร์มขนาดเล็กเช่นเดียวกับนโยบายฟาร์มแบบดั้งเดิม

- การจัดสรรเงินสนับสนุนของรัฐบาลตามโปรแกรมเพื่อการอนุรักษ์ (Conservation Reserve Program : CRP) ซึ่งมุ่งเน้นการรักษาพื้นที่ที่มีความอ่อนไหวต่อสิ่งแวดล้อม ให้แก่ฟาร์มที่หลากหลายมากกว่าโปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับฟาร์มประเภทอื่น ๆ โดยโปรแกรม CRP ส่วนใหญ่จัดสรรให้แก่ฟาร์มเกษียณ ฟาร์มที่มีอาชีพนอกฟาร์ม และฟาร์มที่มีการขายผลผลิตน้อย ในทางตรงกันข้ามกับการจัดสรรของโปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับสินค้าและที่ดินทำกิน ส่วนใหญ่มุ่งเน้นความช่วยเหลือไปที่ฟาร์มของครอบครัวที่มีรายได้เงินสดขั้นต้น (GCFI) ๑๕๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐฯ หรือมากกว่า อย่างไรก็ตาม ฟาร์มในสหรัฐฯ ส่วนใหญ่ไม่ได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลและไม่ได้รับผลกระทบโดยตรง แม้ว่าอาจได้รับผลกระทบทางอ้อมจากการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าที่ดินและค่าเช่า

ข้อคิดเห็น

- การจำแนกประเภทฟาร์มโดยใช้พื้นฐานรายได้และอาชีพหลัก จะทำให้สามารถเห็นผลการดำเนินงานรายได้และฐานะทางการเงินของเกษตรกร ซึ่งรัฐบาลสามารถนำไปเป็นพื้นฐานในการกำหนดนโยบายหรือมาตรการความช่วยเหลือได้ตรงตามเป้าหมาย เช่น การเน้นให้ความช่วยเหลือเกษตรกรที่พึ่งพารายได้จากการขายผลผลิตทางการเกษตรเป็นหลักเป็นอันดับแรก มากกว่าเกษตรกรที่มีที่ทำกินแต่ไม่ทำการเกษตรเป็นอาชีพหลัก ซึ่งจะทำให้รัฐบาลสามารถจัดสรรงบประมาณตามความจำเป็นได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เป็นต้น

- การผลิตในรูปแบบฟาร์มขนาดใหญ่ เป็นที่น่าสังเกตว่า สินค้าเกษตรหลักของสหรัฐฯ เช่น ธัญพืช ถั่วเหลือง ข้าวโพด ส่วนใหญ่ผลิตโดยผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดใหญ่ ซึ่งมีรายได้และความมั่งคั่งโดยเฉลี่ยสูง และมีความเสี่ยงต่อปัญหาทางการเงินต่ำ แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการผลิตการเกษตรขนาดกลางและขนาดใหญ่เป็นรูปแบบที่ดี อย่างน้อยที่สุดเพื่อสร้างอำนาจต่อรองทางการตลาด สำหรับกรณีของประเทศไทยพืชเศรษฐกิจหลักเช่น ข้าว มักผลิตโดยเกษตรกรรายย่อยเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งต่างคนต่างผลิตและขาย ทำให้ขาดอำนาจในการต่อรองการรวมกลุ่มผลิต เช่น ในรูปวิสาหกิจแปลงใหญ่ น่าจะเป็นแนวทางหนึ่งที่ควรพิจารณาส่งเสริม

- การผลิตแบบเกษตรพันธสัญญา ถือเป็นรูปแบบการผลิตที่ควรส่งเสริม โดยเฉพาะกับเกษตรกรรายย่อยที่พึ่งพารายได้หลักจากการขายผลผลิตทางการเกษตรที่มักจะได้รับผลกระทบกับเรื่องความผันผวนของราคาในตลาด ทั้งนี้ เพื่อช่วยสร้างความมั่นใจในเรื่องรายได้ จะเห็นได้จากฟาร์มครอบครัวขนาดเล็กในสหรัฐฯ จะไม่ได้รับผลกระทบมากเมื่อราคาสินค้าตกต่ำเนื่องจากส่วนใหญ่ทำการเกษตรแบบพันธสัญญา

- การชดเชยการผลิตและประกันภัยพืชผล ยังคงเป็นนโยบายที่สหรัฐฯ ให้ความสำคัญและดำเนินการอย่างต่อเนื่องเพื่อบริหารจัดการความเสี่ยง สนับสนุนการผลิตสินค้าบางชนิดที่สำคัญ และยกระดับรายได้และฐานะความเป็นอยู่ของเกษตรกร อย่างไรก็ตาม การประกันภัยพืชผลจะยังคงเหมาะสมสำหรับเกษตรกรขนาดกลางและขนาดใหญ่

- การสนับสนุนแหล่งรายได้นอกภาคเกษตร ถือเป็นนโยบายที่ควรพิจารณาเนื่องจากจะช่วยให้เกษตรกรไม่ต้องพึ่งพาทะเลเกษตรเพียงอย่างเดียว และไม่ได้รับผลกระทบมากถึงแม้ราคาสินค้าผลผลิตจะตกต่ำ

ที่มา : <https://www.ers.usda.gov/publications/pub-details/?pubid=90984>

ฝ่ายการเกษตร ประจำสถานกงสุลใหญ่ ณ นครลอสแอนเจลิส

มีนาคม ๒๕๖๒